

el pla en lluita

n: 19 4320
CEDOC
FONS
A. VILADOT

★ PORTAVEU DEL COMITÈ DEL BAIX
LLOBREGAT DEL

PSAN

partit socialista d'allibe-
rament nacional dels
països catalans

nº 6 (SEGONA EPOCA)

1er. DE NOVEMBRE DE 1976

CINC ANYS DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

sumari

- Cinc anys de l'Assemblea de Catalunya
- Els monopolis i el camp
- Comunicat de les JSAN
- Comissions Obreres: sindicat de nou tipus ?
- Ajuntaments democràtics, ajuntaments populars.

Ara fa cinc anys, el 7 de novembre de 1971 es constituïa l'Assemblea de Catalunya, com a alternativa democràtica a la superació del règim franquista, al voltant dels quatre punts programàtics - Amnistia, llibertats democràtiques, restabliment de l'estatut d'au-
tonomia del 1932 i coordinació - assumits per la immensa majoria de les forces políti-
ques, sindicals i socials de Catalunya.

No cal insistir, perquè s'ha repetit molt, en la importància política que va repre-
sentar aquesta constitució. Pot qualificar-se com una de les conquestes més importants
de l'oposició democràtica a l'època franquista.

D'aquell 7 de novembre fins ara, l'Assemblea de Catalunya ha continuat avançant-
propiciant i protagonitzant nombroses mobilitzacions i campanyes que no han fet sinó
confirmar la implantació real del programa mínim a nivell popular i massiu. L'exten-
sió dels organismes de base de l'Assemblea de Catalunya, a nivell de barris, de locali-
tat, de comarques... és un procés encara en marxa.

A la nostra comarca és un fet l'existència i el protagonisme en la lluita popu-
lar de les Assemblees Democràtiques locals (El Prat, Cornellà, Sant Boi, Vallirana, Gavà,
L'Hospitalet, Esplugues, etc.).

Els militants del PSAN al Baix Llobregat hem estat presents en la tasca de crea-
ció i d'impulsió d'aquests organismes, i continuarem treballant perquè no s'aturi la
dinàmica de lluita. Creiem que cal enfortir-la fins a la conquesta d'aquests objectius
mínims de llibertat, que han d'acabar amb el règim i les institucions que ens han o-
primit brutalment durant 40 anys.

I amb l'Assemblea de Catalunya hem de possibilitar la continuació d'un procés de
lluita que ens menarà cap a la conquesta de l'Estat Socialista dels Països Catalans.

VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA !!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

els monopolis i el camp

L'any passat, l'augment del preu dels fertilitzants o adobs va arribar a un 50 per cent. En alguns casos, fins i tot no tenien preu i els fornidors cobraven el que els semblava.

Aquest any, entre altres coses, ha tocat a la llavor de la patata. Des de feia temps el conreu de la patata no rendia prou a causa de la baixa productivitat -sobretot per l'escàs o nul control de la qualitat de la llavor, qualitat que el pagès pagava, però-, i a causa també de l'augment constant dels costos de producció. La llavor de la patata ha pujat, aquest any, un 100%, i de 30 ptes. ha arribat a 60 el quilo. Això fa encara menys rendible el seu conreu.

Aquest augment continuat dels costos de producció és produït per la política dels monopolis que tenen cada cop més beneficis a costa del comprador, en aquest cas de la pagesia que ha d'adquirir llavors, adobs, insecticides, etc. etc., és a dir, a costa sobretot de la petita pagesia, de les classes populars camperoles que sovint es troben que no poden pagar uns preus tan alts.

L'expoliació dels beneficis del camp es canalitza a través de la relació entre els pagesos i els fornidors dels mitjans de producció d'un costat, que els ofereixen insecticides, maquinària, llavors, adobs, etc., i de l'altre costat entre els pagesos i els comercialitzadors dels productes, que són els que els compraran.

Els monopolis dels subministradors de mitjans de producció, instal·lats al govern des de fa 40 anys, fixen els preus dels seus productes segons el criteri de màxim benefici. Això vol dir un increment dels costos de producció per al pagès.

Aquestes despeses incrementades, el pagès hauria de poder-les parregar en el preu de venda dels seus productes, per a poder viure, però això li és impossible. Per què? Perquè si d'un costat hi ha els que el collen amb els preus alts de tot el que li cal comprar, de l'altre els monopolis comercialitzadors controlen i fixen els preus dels productes que el pagès ha de vendre, i així, ho ha de fer a uns preus baixíssims, de manera que el pagès no podrà recuperar mai els augmentos d'aquelles despeses inicials.

Els ingressos no creixen, i si ho fan és en proporció inferior a l'increment de les despeses. Així el pagès veu disminuir any rera any els seus beneficis que van a parar als monopolis, tant els subministradors com els comercialitzadors.

Aquests monopolis, fills legítims del capitalisme, són les sangoneres que xuclen els beneficis del camp, deterioren les condicions de vida dels camperols cada vegada més, i fan impossible un millorament racional de l'agricultura.

Destruir aquests monopolis, significa destruir el capitalisme que els sosté i implantar el socialisme, que és l'únic sistema per a racionalitzar i humanitzar l'agricultura i perquè el pagès pugui viure del seu treball.

Per a això cal que tots lluitem per unes llibertats democràtiques i la consecució d'un front antimopolista

- Exigim un control estricte de la qualitat.

comunicat de les JSAN

En aquests moments en què el procés de lluita cap al trencament democràtic s'accelera, les classes populars guanyen, amb la seva lluita, nous espais de llibertat, i la ferma voluntat d'unitat en la lluita per a aconseguir el mínim necessari -llibertat, amnistia, Generalitat-, quin paper hi hem de jugar els joves dels Països Catalans? Són moltes les respostes que poden fer-se a aquesta pregunta, però abans cal demanar: hi ha un veritable moviment de joves al nostre país? No creiem que hi hagi un moviment general organitzat, però sí que dins dels sectors on ens movem els joves es van creant, si no existeixen ja, mobilitzacions per tal de lluitar per la nostra problemàtica i en el camí de resoldre-la, i que cada dia van consolidant-se més aquestes mobilitzacions, van organitzant-se i s'enforteixen. Gran part d'aquestes mobilitzacions, alguns cops espontànies, no tenen uns objectius gaire clars, o no passen de ser una revolta temporal. Però malgrat tot, ja indiquen un sentiment d'oposició al sistema, ja sigui directament -lluites obreres i estudiants- o indirectament -enfrontament amb l'autoritarisme familiar, eclesial, etc.

Les que de mica en mica van organitzant-se, molts cops tenen una manca de coneixements de la realitat on es mouen - Països Catalans- i no troben sortida a uns plantejaments que no acaben de recollir les necessitats dels joves.

Malgrat tot, es configura ja en una part del moviment de joves actual una consciència de grup social que, dintre de les opressions generals que pateixen les classes populars, en té unes d'específiques pel sol fet de ser jove. I és que, durant el període de la nostra joventut el sistema capitalista llença tots els seus atacs per tal d'aconseguir que acceptem la seva estructura opres-

sora en el camí de continuar exercint una opressió i explotació damunt tots els assalariats.

Què ha de fer aquest moviment de joves per tal de lluitar contra l'opressió capitalista a què ens veiem sotmesos? Cal prendre consciència del paper que juguem dintre de la societat, i partint de l'anàlisi dels nostres problemes, cal que busquem alternatives per a poder-los resoldre, i els mitjans de lluita necessaris per aconseguir-ho, així com fer extensiva aquesta lluita a la totalitat dels joves per a generalitzar-la a tots aquells que estan sotmesos a les agressions dels mecanismes integradors d'aquesta salvatge societat capitalista.

Cal crear un moviment revolucionari de joves als Països Catalans que, tot lluitant per la seva problemàtica, s'insereixi en el moviment obrer i popular en el camí de la consecució del trencament democràtic, un pas necessari ara per anar avançant cap a la revolució socialista d'alliberament nacional als Països Catalans.

Com ha d'estructurar-se, quines línies ha de tenir aquest moviment revolucionari on han de confluïr tots els joves dels Països Catalans que lluiten pels seus problemes específics i també per l'estat socialista dels Països Catalans en el camí de la societat comunista mundial? Les formes que ha de prendre aquest moviment sorgiran de l'enfrontament amb la realitat de cada sector i l'anàlisi d'aquesta. Nosaltres basant-nos en el que hem dit abans, anirem marcant la línia que ha de seguir, segons el nostre criteri.

Les JSAN dels Països Catalans volem obrir aquí un debat per tal d'anar configurant aquest moviment revolucionari de joves que, sorgit de la nostra realitat nacional (Països Catalans), ha d'encapçalar la lluita dins del movi-

ment obrer i popular per a destruir el sistema capitalista i totes les seves formes d'opressió.

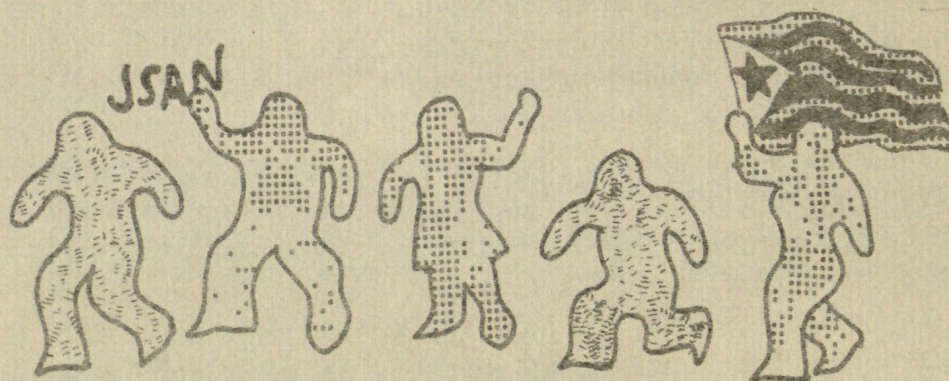
Per mitjà de les nostres col·laboracions en aquesta revista dels companys del PSAN al Baix Llobregat, volem arribar a tots els joves de la comarca, oferir-los la possibilitat de conèixer millor la seva problemàtica, i lluitar per a resoldre-la.

A tots els joves obrers, camperols i estudiants del Baix Llobregat.

Les JSAN són l'organització comunista que a través de la lluita de masses

intenta conscienciar, formar -marxísticament i històricament-, mobilitzar i organitzar tots els joves per la lluita contra l'opressió i l'exploració capitalista, i per aconseguir l'alliberament del jove en tots els seus aspectes, laboral, intel·lectual, familiar, sexual, etc.

- NOIS I NOIES: ORGANITZEU-VOS EN LES JSAN.
- PER L'ALLIBERAMENT TOTAL DELS JOVES.
- PER L'ESTAT SOCIALISTA DELS PAÏSOS CATALANS.

joventuts socialistes d'alliberament nacional dels països catalans (baix llobregat)

COMISSIONS OBRERES: SINDICAT DE NOU TIPUS ?

La mort per decret del sindicat vertical CNS, que s'ha convertit en AISSP, ha accelerat un procés que des de fa mesos s'estava configurant com a irreversible: la realitat de la pluralitat sindical. Malgrat esforços esmerçats per a evitar-ho això no ha estat possible, tant per la voluntat de les organitzacions sindicals, especialment CNT i UGT, com per les condicions creades pel govern reformista, en la certesa que la pluralitat sindical és l'eix fonamental de la divisió, i per tant de l'afebliment, de la classe obrera. Aquestes condicions es ba

sen principalment en la tolerància de les centrals sindicals -amb posicions més o menys favorables respecte a algunes-, pròleg d'un molt pròxim decret de "llibertat sindical".

Fins fa poc temps, les Comissions Obreres representaven l'organització de la classe obrera amb voluntat i capacitat per a superar la pluralitat sindical, llibertat que no serà autèntica si no es configura en el marc de les llibertats democràtiques i nacionals, és a dir de la ruptura.

Es en aquest marc polític que s'hau

ria d'haver iniciat en Congrés Constituent del Sindicat de Classe i Unitari, amb participació de tota la classe treballadora, inclose aquells que ja estiguessin afiliats a altres centrals sindicals, cosa que representava una certa garantia d'obtenció de la unitat sindical.

Però això no ha estat viable, tant per les condicions de que parlàvem abans com per l'acció, sobretot, del sector majoritari dins de CC.OO. coincidint molt sovint amb els companys del PCE-PSUC. Aquesta acció ha anat dirigida especialment a l'intent d'accelerar la conversió de CC.OO. moviment socio-econòmic, en sindicat de "nou tipus", repartint carnets a dojo i creant una estructura orgànica a nivell de tot l'estat, però conservant el control a base de la imposició d'uns quadres dirigents - als quals no pretenem negar la seva combativitat i entrega - amb caràcter vitalici.

Els militants obrers del nostre partit creiem que malgrat tot, les CC.OO. són l'organització sindical que respón més als interessos de la classe treballadora, i no creiem que haguem d'abandonar els seus regles, ans al contrari els hem d'enfortir, i la millor forma de fer-ho creiem que és a partir de l'exigència que la con-

Ampliar Comissions Obreres per:

la llibertat
i la unitat sindical
El congrés sindical
constituent

Per un sindicat de classe
democràtic, unitari
i independent

EP

CATALÀ

Com Comisiones Obreras per:

La llibertat
i la unitat sindical
El congreso sindical
constituyente

Per un sindicato de clase
democrático, unitario
e independiente

titució de CC.OO. en sindicat, sigui la culminació d'un procés de debat democràtic a les bases, que acabi en el Congrés Constituent.

En aquest debat nosaltres lluitarem per:

- La participació de tots els militants de CC.OO., per a la qual cosa caldrà la prèvia afiliació.

- El caràcter de classe, democràtic i antiburocràtic del sindicat que no permeti a cap element no actiu d'instal·lar-se en la seva estructura.

- La incompatibilitat de càrrecs públics i dirigents de militants polítics amb els del sindicat, evitant qualsevol manipulació partidista, que assegurí un autèntic caràcter d'independent.

- Una estructura orgànica nacional, entesa en el nostre cas, a partir de Catalunya, amb la possibilitat futura d'establir els lligams lliurement establerts amb el País Valencià i les Illes, a fi de donar-li un caràcter autènticament nacional.

- Uns lligams amb els organismes sindicals dels pobles de l'estat espanyol, basats en el principi de la solidaritat en lluita, i en aquest sentit fer-los extensibles als pobles d'Europa, en la perspectiva d'encetar l'estratègia sindical adequada en la lluita contra els monopòlis ca-

25
pts

Nº 896784

pitalistes representats per les empreses supraestatals.

Paral·lelament creiem que cal fer tots els esforços per a trobar fórmules que ens acostin tant com sigui possible a la unitat sindical. En aquest sentit no saltres estem potenciant el Col·lectiu Unitari de Treballadors al sí de les empreses on treballem, entenent-los a partir de la unitat d'acció a la base amb d'altres forces sindicals -CNT, UGT, SOC, USO, etc. i amb aquells militants no afiliats que puguin afegir-s'hi. Aquesta acció unitària permet de desenvolupar amb eficàcia la pràctica de l'Assemblea de Treballadors

com a organisme de màxima direcció i suport de la lluita, i amb les més plenes garanties de funcionament de la democràcia obrera.

Tornant a la qüestió inicial, les CC.OO., volem afirmar que la nostra posició crítica no ha de representar cap treva a la unitat ni cap desprestigi, tot el contrari, vol ser la contribució als Països Catalans en general i al Baix Llobregat en particular, de la demostració que les Comissions Obreres no són propietat de ningú, sinó patrimoni exclusiu de la classe obrera.

AJUNTAMENS DEMOCRÀTICS = POPULARS

La lluita per a aconseguir una participació popular als organismes de govern municipal és ja milenària als Països Catalans, i, llevat dels períodes de persecució dura o de gran decadència en la dinàmica històrica del nostre poble, les classes populars han sabut respondre sempre amb energia i claredat a la política de privilegis protagonitzada primer per la noblesa feudal i després per la burgesia capitalista.

Avui, aquesta lluita popular, d'esperit àmpliament unitari, se centra en la reivindicació d'uns ajuntaments democràtics, elegits per sufragi universal de tots els ciutadans majors de 18 anys, i en el marc de les llibertats polítiques, sindicals i nacionals.

A l'hora de proposar aquests objectius, però, caldrà aclarir bé què significa per a nosaltres, catalans, un ajuntament democràtic; caldrà que marquem divergències i analogies que pugui tenir amb un ajuntament popular, i no oblidar que, tant en l'un cas com en l'altre, es fa necessària una plena autonomia municipal, sense la qual es impossible, avui i als Països Catalans, aquelles alternatives inicials.

Avui, al cap de prop de 40 anys de feixisme i de manca total d'un poder municipal a causa d'un centralisme total i exclouent i d'una opressió nacional duríssima, en presència de la més descarada expressió de la corrupció en tots els afers municipals -les qüestions d'urbanisme i ordenació del territori, de sanitat o ensenyament, laborals, culturals, socials, etc. són resoltes amb un absolut desconeixement de la realitat social i de les necessitats de cada poble, d'una banda, i de l'altra amb l'abús de poder del caciquisme local que és qui, en delegació de l'oligarquia estatal, ocupa els ressorts polítics de cada municipi-, avui els catalans encara no hem oblidat aquella doble experiència de la Generalitat: l'autonomia municipal de tall democràtico-burgès fins el 19 de juliol de 1936, i de caràcter socialista i popular durant els 30 mesos de guerra. Avui, per tant, qualsevol reivindicació política municipal no pot oblidar aquests guanys democràtics de la història catalana recent, l'autonomia municipal i la participació del poble en els afers locals.

I això no perquè sí. Aquells vuit anys escassos de vida pública i democràtica

popular no han pogut ésser aixafats per la bota del feixisme, i el poble català, avui, ja ha sabut reorganitzar la seva lluita a través dels moviments de masses que reclamen, i sovint imposen la seva participació, la seva política als actuals ajuntaments. És un grapat d'organitzacions creades aquests darrers anys: associacions de barris, de pares d'alumnes, de consumidors, de persones afectades per qualsevol de les múltiples injustícies de la legalitat actual, que van apareixent i creixent constantment.

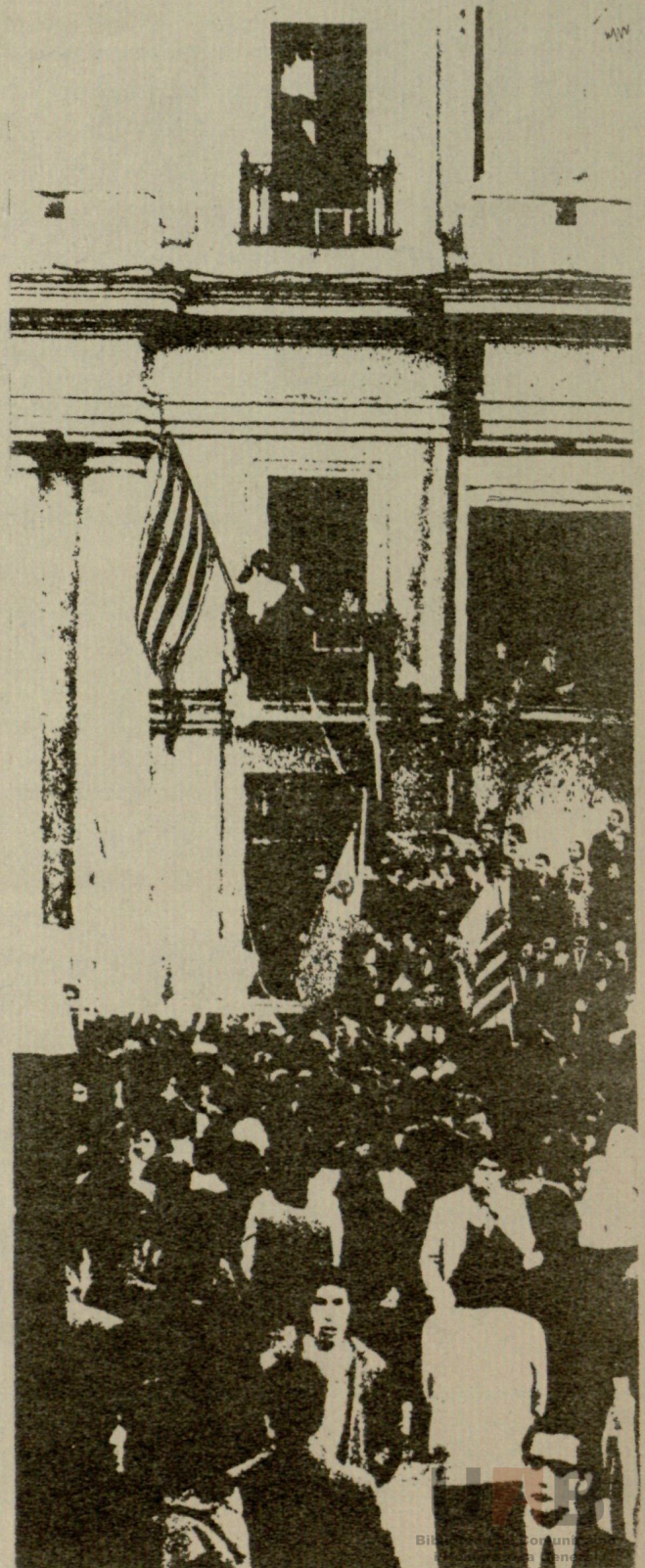
Aquestes masses polititzades, responsables i interessades, no poden ésser marginades de l'administració municipal.

Aquestes masses tenen el dret a una participació. Com haurà de ser aquesta participació del poble? No cal dir que, ja immediatament, haurà de tenir aquell sufragi universal i les llibertats democràtiques esmentades més amunt. Però això, com les llibertats de la democràcia burgesa, són drets formals, són una participació mediatitzada i indirecta al poder, i, per tant, són solucions a mitges, solucions no definitives. Podran els partits democràtics, representatius d'aquestes masses i posseint-ne la confiança, seguir una política honesta i constructiva, tenint-les en compte, però prenent-les el protagonisme i la iniciativa? Pot ser sí que ho podran fer, però no creiem pas que això sigui oportú ni convenient. Caldrà que les portes dels ajuntaments s'obrin de bat a bat al poble, a les seves iniciatives, a les seves reivindicacions i plantejaments polítics, als seus estímuls i a la seva voluntat.

És evident que el primer pas a fer ha de ser la consecució d'uns ajuntaments democràtics, i és per això que nosaltres reivindicuem les llibertats democràtiques i l'estatut del 1932 com a primer pas indispensable, però si tenim en compte el grau de maduresa política del nostre poble, és evident que immediatament haurem d'eixamplar els límits que ens imposava aquest estatut i les autonomies municipals que concedia, i, seguint la línia de la voluntat popular caldrà que

passem al segon nivell reivindicatiu: uns ajuntaments democràtics i populars, amb autonomia autèntica i la participació plena i conjunta de totes les associacions de ciutadans, lligades als diferents interessos col·lectius, en la política municipal.

Per la consecució d'aquests ajuntaments autònoms, democràtics i populars, caldrà trencar les estructures de l'actual govern i estat, perquè no seran pos-

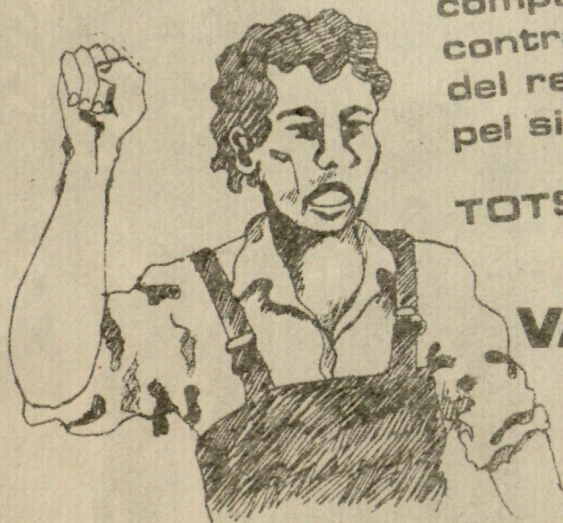
sibles ni la democràcia ni les lliber-
tats municipals i populars sense la lli-
bertats nacionals catalanes. És per això
que, sense oblidar el primer pas repre-
sentat per l'Estatut del 1932 amb les se-
ves llibertats, institucions i principis,
i precisament perquè volem aconseguir a-
quest primer objectiu, no podem oblidar
i hem d'orientar l'estratègia de tota la

nostra política actual cap a la consecució de l'estat socialista dels Països Catalans, únic marc polític nacional on podem realitzar totes les altres llibertats i fer efectiva la nostra solidaritat amb totes les altres nacions del món, i molt especialment amb aquelles que encara pateixen l'opressió.

El dia 15 del mes passat, en memòria de l'assassinat del President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, els militants del PSAN i de les JSAN de la nostra comarca, foren protagonistes de diverses accions, des d'enganxades de cartells i sembrades d'octavetes, fins a la substitució de les plaques d'alguns carrers o places, per una amb el nom del President Companys, com es el cas d'Esplugues, El Papiol, L'Hospitalet El Prat, etc.

PLACA SUBSTITUIDA A UN CARRER D'ESPLUGUES

companys:
contra les mesures econòmiques
del reformisme
pel sindicat de classe
TOTS A LA LLUITA!!

VAGA EL DIA 12

